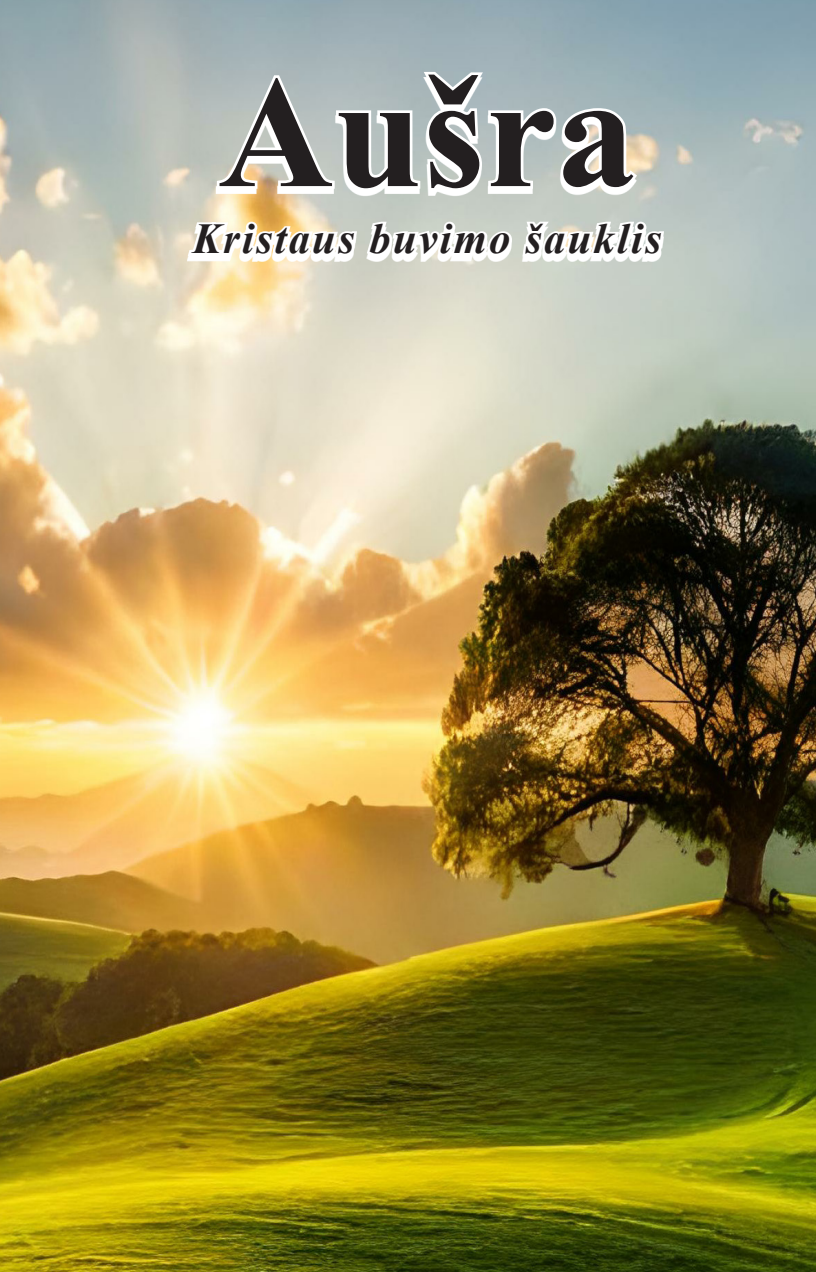

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2025 m. spalio

Turinys

AUŠROS AKIMIRKOS.....	2
PRISIKĖLIMO TIKRUMAS.....	2
TARPTAUTINIAI BIBLIJOS STUDIJOS	17
DIEVO PRANAŠAS GAVO GRASINIMĄ	17
BLOGIS ŽEMĖJE	20
PAŽADAS DĖL NAUJOS SANDOROS.....	23
IŠGELBĖJIMAS, APIE KURĮ BUVO PRANAŠAUTA	26
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA	29
GEDEONAS, JEFTĖ IR SAMSONAS	29

Sekite kartu savo Biblijoje!

Prisikėlimo tikrumas

***„Bet Dievas man padėjo iki šios dienos, todėl aš stoviu čia ir liudiju tiek mažiems, tiek dideliems. Aš nesakau nieko daugiau, nei pranašai ir Mozė sakė, kad įvyks – kad Mesijas kentės ir, kaip pirmasis prisikėlęs iš mirusiųjų, atneš šviesos žinią savo tautai ir pagonims.“
Apaštalų darbai 26:22,23***

Prisikėlimo tikrumas yra viena iš labai svarbių Biblijos temų, ir taip turėtų būti, nes kitaip Dievo pažadai būtų beverčiai. Tačiau, norint suprasti, kodėl turi būti mirusiųjų prisikėlimas, pirmiausia reikia visiškai suvokti mirties prigimtį. Biblija mums sako, kad mirtis yra užmaršties būseną – nebuvimas (Ekleziasto 9:5,6,10). Kai tobulas žmogus Adomas nusidėjo, jis patyrė bausmę už nuodėmę, kuri buvo mirtis (Pradžios 2:17; Romiečiams 5:12; 6:23). Dievas mirties būseną apibūdino taip: „ “ „Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas, nes tu esi dulkė ir į dulkę sugrįši.“

(Pradžios 3:19). Nebuvo jokios užuominos apie pomirtinį gyvenimą ar „sielą“, kuri nebūtų mirtinga.

Adomas buvo pasmerktas amžinai išnykti, jei ne Dievo meilė ir gailestingumas, išreikšti Jėzaus gyvenimu, mirtimi ir prisikėlimu. Jo prisikėlimas buvo garantija, kad Dievo planas dėl visų prisikėlimo taps realybe. Apaštalas Paulius savo pamoksle Marso kalne sakė, kad Dievas „nustatė dieną, kurią teisėtai teis pasaulį per tą žmogų, kurį paskyrė, ir apie tai užtikrino visus žmones, prikeldamas jį iš numirusių“. Apaštalų darbai 17:31

Jėzaus prisikėlimas yra būtinas

Dievo plane buvo gyvybiškai svarbu, kad Jėzus mirtų kaip išpirka už Adamą, bet taip pat buvo būtina, kad jis prisikeltų iš mirties. Miręs Kristus, arba Mesijas, negalėtų įvykdyti nuostabių Dievo Žodžio pažadų, pavyzdžiui, esančių Izaijo 9:6,7: „Nes mums gimė vaikas, mums buvo duotas sūnus, ir jo pečiuose bus „ “ vyriausybė, ir jo vardas bus „Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis“. Jo vyriausybės ir taikos augimas bus begalinis.“ Mokiniai tikėjosi, kad šis pažadas išsipildys mūsų Viešpaties žemiškojo tarnavimo metu, todėl jie buvo taip nusivylę ir

prislėgti, kai Jėzus mirė ant kryžiaus. Jie nesuprato, kad tai buvo dalis Dangiškojo Tėvo plano.

Pirmą savaitės dieną, trečią dieną po Jėzaus nukryžiovimo, jis pasirodė dviem nusiminusiems mokiniams, kurie buvo pakeliui į Emausą (Luko 24:1, 21). Jie manė, kad jis yra svetimas. Jie kalbėjosi, o Jis švelniai barė juos už tai, kad nesuprato šios svarbios Viešpaties plano dalies, sakydamas: „O kvailiai ir lėti širdimi tikėti viską, ką pranašai kalbėjo! Argi Kristus neturėjo iškentėti visko to ir įžengti į savo šlovę? Ir pradėdamas nuo Mozės ir visų pranašų, Jis aiškino jiems visose Raštuose apie save.“ (Luko 24:25-27). Per kitus keturiasdešimt dienų mokiniai priėmė ir patikėjo faktui, kad Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų, bet tik po Sekminių, kai Šventoji Dvasia nusileido ant jų (), jie visiškai suprato prisikėlimo svarbą Dievo susitaikinimo plane. Tai parodė Petro pamokslas, užrašytas Apaštalų darbų 2:14-36.

Žodis „prisikėlimas“ Senajame Testamente nerandamas, tačiau šią doktriną moko daugelis aiškių Šventojo Rašto teiginių. Jobo 14:13-15 skaitome: „O kad tu paslėptum mane kapuose, kad tu paslėptum mane, kol praeis tavo rūstybė, kad tu nustatytum man nustatytą laiką ir prisimintum mane!

... Tu pašauksi, ir aš tau atsakysiu: tu trokš savo rankų darbo.” Pranašas Izaijas rašė: „Tavo mirusieji gyvens, kartu su mano mirusiu kūnu jie prisikels. Prabuskite ir giedokite, jūs, kurie gyvenate dulkėse, nes jūsų rasa yra kaip žolės rasa, ir žemė išmes mirusiuosius.“ (Izaijas 26:19). Pranašas Ozejas rašė: „Aš išpirksiu juos iš kapo galios, išgelbėsiu juos nuo mirties: mirtie, aš būsiu tavo rykštė, kapai, aš būsiu tavo sunaikinimas.“ Ozejas 13:14

Pažadas Abraomui

Absolūtus prisikėlimo tikrumas mums buvo iliustruotas įvykio, kuris reikalavo prisikėlimo, kad dieviškasis pažadas būtų prasmingas. Kalbame apie Dievo pažadą Abraomui, užrašytą Pradžios knygos 22:15-18. Prisiminkime, kad Dievas pažadėjo Abraomui sūnų, kuris turėjo gimti iš Saros (Pradžios knyga 17:19). Abraomas daug metų laukė, kol šis pažadas išsipildys, nes būtent per šį palikuonį turėjo išsipildyti visi kiti Dievo jam duoti pažadai. Tačiau pasakojimas mums sako, kad kai Izaokas buvo jaunas vyras, Dievas paprašė Abraomo paaukoti savo sūnų kaip deginamąją auką (Pradžios 22:1,2). Abraomo tikėjimas Dievo pažadais buvo toks stiprus, kad jis tikėjo, jog Dievas, jei reikės, prikels Izaoką iš mirusiųjų, kad juos išpildytų.

Šis pasitikėjimas atsispindėjo Abraomo žodžiuose tiems, kurie liko prie kalno papėdės, kai jis nurodė jaunuoliams: „Liekite čia su asilu, o aš ir berniukas nueisime ten, pagarbinsime Dievą ir sugrįšime pas jus“ (5 eilutė). Apaštalas Paulius Hebrajams 11:17-19 patvirtina šią mintį: „Tikėjimu Abraomas, kai buvo išbandytas, paaukojo Izaoką, ir tas, kuris buvo gavęs pažadus, paaukojo savo viengimį sūnų, apie kurį buvo pasakyta: „Izaoke bus vadinama tavo palikuonys“, manydamas, kad Dievas gali jį prikelt iš numirusių, iš kur jis ir gavo jį atgal kaip simbolį ().“ Atkreipiame dėmesį, kad šiame paveiksle Dievas buvo vaizduojamas Abraomu, o Jėzus – Izaoku. Visi Dievo pažadais pasauliui buvo sutelkti Jėzuje. Jėzus turėjo gyventi, kad galėtų įvykdyti šiuos pažadus, prikeldamas jį iš mirusiųjų.

Sadukiejai netikėjo prisikėlimu. Jie stengėsi pagauti Jėzų į spąstus, sugalvodami absurdišką situaciją, kurioje viena moteris buvo septynių mirusių vyrų žmona. Klausimas mūsų Viešpačiui buvo toks: kurioje karalystėje ji bus žmona? Jėzus atsakė: „Jūs klystate, nes nežinote Raštų ir Dievo galios. Prisikėlę jie nei tuokiasi, nei išteka, bet yra kaip Dievo angelai danguje“ ((Mato 22:23-30)). Jėzus tiesiog nurodė, kad karalystėje nebus santuokos, todėl sadukiejų

sugalvota situacija neturėjo jokios prasmės. Tačiau Jėzus pamatė progą atkreipti dėmesį į sadukiejų doktrinos klaidą, kai pasakė: „O dėl mirusiųjų prisikėlimo, argi neskaitėte, ką jums pasakė Dievas, sakydamas: „Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“? Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas.“ 31, 32 eilutės; Išėjimo 3:6

Sadukiejai žinojo, kad patriarchai buvo mirę jau prieš šimtmečius, ir jie taip pat suprato, kad Jėzus tai žinojo. Jie buvo priversti pripažinti, kad jei Dievas yra tikras ir patikimas, Abraomas, Izaokas ir Jokūbas turės būti prikelti, jei jie nori vėl džiaugtis šiuo pažadėtu ryšiu su Dievu.

Pranašas kaip Mozė

Pakartoto Įstatymo 18:18,19 Mozė pakartojo Dievo jam pasakytus žodžius apie karalystę, kuri veiks pagal naują tarpininką ir naują sandorą. „Aš jiems iškelsiu pranašą iš jų brolių, panašų į tave, ir įdėsiu savo žodžius į jo burną; ir jis jiems sakys viską, ką aš jam įsakysiu. Ir bus taip, kad kas neklausys mano žodžių, kuriuos jis sakys mano vardu, aš to pareikalausiu iš jo.“

Apaštalas Petras Apaštalybų darbų 3:21-26 taiko šį Mozės pranašystę karalystei, vadindamas ją „visų
2025 m. spalio

dalykų atstatymo laikais“ ir teigdamas, kad apie šį nuostabų laiką Dievas kalbėjo per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pat pasaulio pradžios. Tada jis priminė savo klausytojams apie pirminę Mozės pranašystę „ “. Ši nuostabi Petro pamokslas buvo sakytas vienoje iš šventyklos prieangio. Tarp klausytojų buvo šventyklos kapitonas ir sadukiejai. Kai Petras baigė pamokslą šiuo teiginiu: „Dievas, prikeldamas savo Sūnų Jėzų, pirmiausia jį pasiuntė jums palaiminti, kad kiekvienas iš jūsų atsisakytų savo nuodėmių“, kapitonas ir sadukiejai supyko. Jie supyko, nes Petras tvirtino, kad Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų ir kad per jį visi, kurie buvo kapuose, bus prikeliami, kad galėtų pasinaudoti „atstatymo laikais“. Pasakojimas tęsiasi: „Kai jie kalbėjo tautai, kunigai, šventyklos kapitonas ir sadukiejai priėjo prie jų, nusiminę, kad jie moko tautą ir skelbia per Jėzų prisikėlimą iš numirusių.“ Apaštalų darbai 4:1,2

Pranašiškos Įstatymo sandoros ypatybės

Šventajame Rašte mums sakoma, kad daugelis Izraelio tautai duotos Įstatymo sandoros bruožų pranašavo ateities įvykius (1 Kor 10:11; Žyd 10:1). Matome, kad tai ypač pasakytina apie Levitiko knygos dvidešimt trečią skyrį, kuris buvo Įstatymo

dalį. Šiame skyriuje Viešpats davė Mozei nurodymus dėl švenčių, kurias tauta turėjo švęsti. Pirmojo mėnesio keturioliką dieną jie turėjo paskersti Paschos avinėlį, o penkioliką dieną švęsti Neraugintos duonos šventę, kuri turėjo trukti septynias dienas (Išėjimo 12:6; Kunigų 23:5,6). Izraelitai išėjo iš Egipto „pirmojo mėnesio penkioliką dieną, kitą dieną po Paschos“ (Skaičių 33:3). (Skaičių 33:3). Kai jie atėjo į savo žemę ir nuėmė javų derlių, Viešpats nurodė Mozei, kad jie turi atlikti papildomą apeigą. Mes skaitome: „Kai ateisite į žemę, kurią aš jums duodu, ir nuimsite jos derlių, tada atnešite kunigui pėdą iš savo derliaus pirmųjų vaisių ir jis pakels pėdą prieš Viešpatį, kad ji būtų priimta už jus: kitą dieną po sabato kunigas ją pakels“ (Kunigų 23:10, 11). Čia minimas „sabatas“ buvo šventas susirinkimas, žymintis pirmąją neraugintos duonos šventės dieną.

Kaip ritualo dalis, kunigas eidavo į laukus, rinkdavo prinokusius grūdus, surinkdavo juos į ryšulį ir surišdavo į pėdą. Jis grįždavo ir prie aukuro pakeldavo pėdą prieš Viešpatį kaip derliaus pirmųjų vaisių auką. Šis veiksmas žymėjo grūdų derliaus, kuris trukdavo penkiasdešimt dienų, pradžia. 15,16 eilutės

Ši šventės ypatybė buvo nuostabiai pranašiška Jėzaus atveju. Jėzus privalėjo tobulai laikytis Įstatymo nuostatų. Keturioliktoji nisanio diena prasidėjo saulėlydžio metu, o po vidurnakčio Jėzus buvo suimtas Getsemanės sode ir perduotas Kajafui, o vėliau romėnams (Mato 26:47-75; 27:1-26). Morkaus pasakojime teigiama, kad jis buvo nukryžiuotas trečią valandą, maždaug 9 val. ryto, vis dar Nisan 14 d. Jėzus buvo ant kryžiaus iki devintos valandos, maždaug 3 val. popiet, ir mirė. (Morkaus 15:25-37). Taigi Jėzus mirė tą pačią dieną, pagal žydų skaičiavimą 14-ąją nisanio dieną, kai buvo paskersti Izraelio Paschos avinėliai. Paulius patvirtina šį ryšį, sakydamas: „Kristus, mūsų Paschos Avinėlis, buvo paaukotas už mus.“ 1 Korintiečiams 5:7

Jėzaus kūnas buvo padėtas į kapą prieš saulėlydį keturioliktojo nisanio dieną. (Luko 23:53-55). Kūnas gulėjo kape visą kitą dieną, nuo saulėlydžio iki saulėlydžio, kuris buvo sabatas, arba penkioliktoji nisanio diena. (56 eilutė). Tada labai anksti ryte – pirmą savaitės dieną, arba šešioliktoji Nisan diena – moterys atėjo į kapą ir pamatė, kad Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų (Luko 24:1-6; Morkaus 16:1-6). Taip Jėzus tapo dvasinio derliaus „pirmagimiais

vaisiais“ ir „pirmagimiais vaisiais iš tų, kurie miegojo“ mirtyje, tai yra, prisikėlimo pirmagimiais vaisiais. (1 Korintiečiams 15:20). Galime įsivaizduoti, kaip žydų kunigas anksti ryte šešioliktojo Nisan mėnesio dienos rytą atliko ašmenų pjovimo apeigas prieš Viešpatį, tuo pačiu metu Jėzus įvykdė Įstatymą prisikeldamas iš numirusių.

Paulius išsamiai liudija

Apaštalo Pauliaus laikais, kaip ir mūsų, buvo skepticizmo dėl mirusiųjų prisikėlimo. Norėdamas tai išspręsti, jis parašė 1 Korintiečiams 15 skyrių, kad parodytų, jog pažadėtas prisikėlimas buvo esminė ir neatskiriama Dievo išgelbėjimo plano dalis. Šio skyriaus pradžioje Paulius primena Korinto bažnyčiai, kad jo skelbta žinia buvo Evangelija (graikų kalba: gera žinia), o svarbiausia tos žinios dalis buvo Jėzaus mirtis ir prisikėlimas. „Pirmiausia jums perdaviau tai, ką ir aš gavau, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad jis buvo palaidotas, ir kad jis prisikėlė trečią dieną pagal Raštus.“ 1 Korintiečiams 15:3,4

Tada apaštalas pateikia Jėzaus prisikėlimą kaip faktą, nes jį matė apaštalai, o vėliau ir daugiau nei penki šimtai brolių, kurių didžioji dalis dar buvo gyvi

Pauliaus rašymo metu. Galiausiai, prisikėlęs Viešpats buvo matytas pačiam Pauliui kelyje į Damaską (5–8 eilutės). 12–19 eilutėse Paulius parodo, kad visa prisikėlimo doktrina priklauso nuo Jėzaus prisikėlimo, ir kadangi jis buvo prikeltas, visi, kurie yra kapuose, taip pat bus prikeliami iš mirusiųjų. Jei Jėzus nebūtų prikeltas, tada visi – net jo mokiniai ir pasekėjai – vis dar būtų savo nuodėmėse. Nors Jėzus mirė, kad užimtų Adomo vietą mirtyje, jam buvo būtina vėl prisikelti, kad galėtų pasirodyti Dievo akivaizdoje ir pateikti savo išpirka aukos vertę ar nuopelnus dieviškojo teisingumo rankoms.

Apaštalas baigia šią savo argumentacijos dalį sakydamas: „Bet dabar Kristus prisikėlė iš mirusiųjų ir tapo pirmagimis iš tų, kurie užmigo. Nes kaip per žmogų [Adomą] atėjo mirtis, taip per žmogų [Jėzų] atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti“, tai yra, visiems „“ bus suteikta galimybė, paklusdami, įgyti amžinąjį gyvenimą. (20-22 eilutės). Prisikėlimas vyks pagal nustatytą planą, Paulius tęsia: „Kiekvienas savo eilės tvarka: pirmieji vaisiai – Kristus, po to – tie, kurie priklauso Kristui jo akivaizdoje“ (23 eilutė). Kristus reiškia pateptasis, ir apaštalas sako, kad pateptieji Jėzaus pasekėjai prisikels pirmieji. Tai

logiška ir pagrįsta, nes jie bus susiję su Jėzumi karalystėje kaip karaliai ir kunigai (Mato 19:28,29; Apreiškimo 20:6). Tada karalystės pavaldiniai, visi, kurie yra kapuose, išeis iš kapų, kad turėtų galimybę gyventi. Jono 5:28,29

Kūniški kūnai ir dvasiniai kūnai

Tada Paulius sako: „Bet kas nors pasakys: „Kaip mirusieji prisikels ir kokių kūnų jie ateis? ... Tu sėji ne tą kūną, kuris bus, bet pliką grūdą, galbūt kviečių, galbūt kokio nors kito grūdo; bet Dievas jam duoda kūną, kaip jam patinka, ir kiekvienam sėklos grūdeliui savo kūną. Ne visi kūnas yra tas pats kūnas: yra vienas žmogaus kūnas, kitas gyvulių kūnas, kitas žuvų kūnas, kitas paukščių kūnas. Yra ir dangiškieji kūnai, ir žemiškieji kūnai: bet dangiškųjų šlovė yra viena, o žemiškųjų šlovė yra kita. Yra viena saulės šlovė, kita mėnulio šlovė, kita žvaigždžių šlovė: nes viena žvaigždė skiriasi nuo kitos žvaigždės šlove. Taip pat yra ir su mirusiųjų prisikėlimu. Jis pasėjamas sugedęs, prisikelia nesugedęs; pasėjamas negarbėje, prisikelia šlovėje; pasėjamas silpnas, prisikelia galingas; pasėjamas gamtinis kūnas, prisikelia dvasinis kūnas. Yra gamtinis kūnas, yra ir dvasinis kūnas.“ 1 Korintiečiams 15:35-44

Šiame apaštalo Pauliaus teiginyje naudojami keli pavyzdžiai, kurie visi nurodo faktą, kad prisikėlime bus daugiau nei vienas kūno tipas, būtent tie, kurie turės materialius kūnus, ir tie, kurie turės dvasinius kūnus. Kūno tipas, kurį turės kiekvienas individas, priklausys nuo to, kas bus pasėta mirties metu. „Tai“, apie ką apaštalas kalba trisdešimt aštuntame eilutėje, yra asmenybė arba charakteris, kurį individas išugdo šiame gyvenime. Didžioji dauguma žmonių turės charakterį, kuris bus labiausiai tinkamas gyvenimui čia, žemėje. Todėl jie turės kūną iš mėsos. Karalystėje žemė bus nuostabi vieta gyventi, ir tie, kurie čia, žemėje, pasieks amžinąjį gyvenimą, amžinai šlovins Dievą už jo malonę ir palaiminimus.

Tačiau šiuo metu, nuo Sekminių, kai kurie sužinojo apie aukštesnį gyvenimo lygį, kuris tapo įmanomas per Jėzaus kraują. Atsiliepdami į kvietimą eiti jo pėdomis, jie yra kviečiami pakeisti savo protą ir jausmus nuo žemiškų dalykų ir nukreipti juos į dvasinius dalykus. (Romiečiams 12:1,2; Kolosiečiams 3:1-3). Šie žmonės, eidami krikščionišku keliu, keičia savo mąstymą, studijuodami Dievo Žodį. Taikydami jo principus savo gyvenime iki tokio laipsnio, kad išugdo dvasinį

mąstymą, kuris yra charakteris, kurį jie sėja mirtyje, jie gaus dvasinę kūną prisikėlime.

Apaštalas baigia savo paaiškinimą apie prisikėlimą, teigdamas, kad tiems, kurie prisikels dvasine prigimtimi, bus suteiktas nemirtingumas. „Nes tai, kas genda, turi apsirengti negendančiu, o tai, kas miršta, turi apsirengti nemirtingumu. Kai tai, kas genda, apsirengs negendančiu, ir tai, kas miršta, apsirengs nemirtingumu, tada išsipildys parašyta žodis: „Mirtis nugalėta“. (1 Korintiečiams 15:53,54). Teksto mintis yra ta, kad kai bus baigtas dabartinio amžiaus darbas ir visi, kurie turi būti dieviškos prigimties, bus prisikėlę, tada išsipildys pranašystė, pateikt, Izaijo 25:6-10, kurią Paulius iš dalies citavo. Tai yra pranašystė apie karalystę ir palaiminimus, kurie teks žmonijai, kai jie prisikels iš žemės dulkių prisikėlimo metu.

„Jis [Dievas] nugalės mirtį, ir Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų, ir savo tautos panieką pašalins iš visos žemės, nes Viešpats taip pasakė. Ir tą dieną bus pasakyta: „Štai, tai yra mūsų Dievas, kurio mes laukėme, ir jis mus išgelbės; tai yra Viešpats, kurio mes laukėme, mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu.“ (Izaijo 25:8,9). Tad džiaukimės tikrumu dėl prisikėlimo, apie kurį kalbėjo

pranašai, Jēzus ir ištikimi apaštalai. Šlovē Dievui už šį supratimą!

Tarptautiniai Biblijos studijos

Pamoka spalio 5 d.

Dievo pranašas gavo grasinimą

***Pagrindinė eilutė: „Todėl dabar pataisykite savo kelius ir savo veiksmus ir klausykite Viešpaties, savo Dievo, balso; ir Viešpats atsisakys blogio, kurį Jis paskelbė jums.“
Jeremijas 26:13***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jeremijas 1:6-10; 26:8-15***

Frazė „sakyti tiesą valdžiai“ buvo pabrėžta XX a. vidurio pilietinių teisių ir antikarinių judėjimų metu. Tačiau šią frazę apimanti koncepcija, kuri skatina žmones pasisakyti prieš valdžią net ir tada, kai tai gali būti sunku ar rizikinga, egzistuoja jau tūkstančius metų. Ši koncepcija randama netgi Biblijoje, galbūt niekur kitur taip ryškiai, kaip Jėzaus atsakyme Pontijui Pilotui, kuris turėjo valdžią nuteisti jį mirčiai. Atsakydamas į Piloto klausimą Jėzui: „Ar tu esi žydų karalius?“, Jėzus atsakė: „Mano karalystė nėra iš šio

pasaulio: jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, tada mano tarnai kovotų, kad aš nebūčiau atiduotas žydams: bet dabar mano karalystė nėra iš čia. Pilotas jam tarė: „Tai tu esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu sakai, kad aš esu karalius. Aš tam gimiau ir tam atėjau į pasaulį, kad liudyčiau tiesą.“ Jono 18:33, 36, 37

Šios dienos pamoka pateikia dar vieną pavyzdį, kaip „sakyti tiesą valdžiai“, randamą pranašo Jeremijo gyvenime. Jaunystėje pašauktas būti pranašu, Jehovas užtikrino Jeremiją, kad jis tikrai pranašaus Judo tautai, nors ir vadinamas jaunuoliu. Viešpats tarė: „Nesakyk: „Aš esu vaikas“, nes kur aš tave siųsiu, ten eisi, ir ką aš tau įsakysiu, tą sakysi. ... Štai, aš įdėjau savo žodžius į tavo burną: štai, aš šiandien paskyriau tave tautoms ir karalystėms, kad išrauti, sugriauti, sunaikinti ir nuversti, statyti ir sodinti.“ Jeremijas 1:7, 9, 10

Visoje Biblijoje randame pavyzdžių, kaip Izraelis atstumia, o kai kuriais atvejais net nužudo Jehovos siųstus pranašus. Žinutės, raginančios atgailauti, įspėjančios apie dieviškąjį teismą, demaskuojančios veidmainystę ir netikrą teisumą bei prieštaraujančios populiarioms pažiūroms ir veiksams, buvo

pakankama provokacija, kad žmonės grasintų Jehovos pasirinktiems pasiuntiniams.

Kai Jeremijas pranašavo prieš Jeruzalės miestą ir Izraelio šventyklą, „tada kunigai ir pranašai kreipėsi į kunigaikščius ir visą tautą, sakydami: „Šis žmogus vertas mirties, nes jis pranašavo prieš šį miestą, kaip jūs girdėjote savo ausimis.“ Jeremijas atsakė: „Darykite su manimi, kaip jums atrodo tinkama. Bet žinokite tikrai, kad jei mane nužudysite, jūs tikrai prisišauksite nekaltą kraują ant savęs ir ant šio miesto. ... Vis dėlto Ahikamas, Šafano sūnus, parėmė Jeremiją, todėl jis nebuvo perduotas tautai, kad būtų nužudytas.“ Jeremijas 26:11, 14, 15, 24

Tegu Jeremijo misijos „sakyti tiesą valdžiai“ pavyzdys bus paskata kiekvienam iš mūsų drąsiai skelbti Evangeliją, net jei tai neatrodo populiariu. Mūsų žinią asmeniškai perdavė Jėzus: „Eikite ir padarykite visų tautų mokinius, krikštykite juos Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu, mokykite juos laikytis visko, ką jums įsakiau, ir būkite tikri: aš esu su jumis visada, iki pasaulio pabaigos.“ Mato 28:19,20

Pamoka spalio 12 d.

Blogis žemėje

***Pagrindinė eilutė: „Aš jiems įsakiau: „Klausykite mano balso, ir aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta; vaikščiokite visais keliais, kuriais aš jums įsakiau, kad jums sektųsi gerai.“
Jeremijas 7:23***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jeremijas 7:1-11, 21-23***

Pagrindinėje eilutėje pateiktas įsakymas yra trumpas pakartojimas įsakymų, pateiktų Išėjimo 19:5, Kunigų 26:3-12 ir Pakartoto Įstatymo 5:33. Jei Izraelis laikytųsi Jehovos įsakymų, jie gyventų ir klestėtų žemėje, kuri jiems buvo duota. Tai buvo tiesa net ir po to, kai Izraelis suskilo į šiaurines Izraelio gentis ir pietines Judo gentis. Paklusnumas, o ne aukos, visada buvo svarbiausias Dievo ir jo išrinktosios tautos sandoros reikalavimas. Vėl pradėję garbinti netikrus dievus, Judo tauta ieškojo saugumo nuo Jehovos teismo, ateidama į šventyklą ir aukodama aukas.

Šiandienos pasirinktame Šventojo Rašto fragmente skaitome Jehovos žodžius, ištartus per Jeremijo lūpas, kad paklusnumas yra svarbesnis už aukas šventykloje: „Išgirskite Viešpaties žodį, visi Judo žmonės, kurie įeinate pro šias vartus garbinti Viešpatį. Taip sako Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas: Pakeiskite savo elgesį ir savo veiksmus, ir aš leisiu jums gyventi šioje vietoje. Nesitikėkite apgaulingų žodžių ir nesakykite: „Tai yra Viešpaties šventykla, Viešpaties šventykla, Viešpaties šventykla! Jei tikrai pakeisite savo elgesį ir veiksmus ir elgsitės vieni su kitais teisingai, jei neprispaudžiate svetimšalių, našlaičių ar našlių ir nepražudote nekaltų žmonių kraujo šioje vietoje, jei neseitate kitais dievais savo pačių nenaudai, tada aš leisiu jums gyventi šioje vietoje, žemėje, kurią daviau jūsų protėviams amžinai. Bet žiūrėkite, jūs pasitikite apgaulingais žodžiais, kurie yra beverčiai. Ar jūs vagiliausite ir žudysite, darysite ištvirtavimus ir meluosite, deginsite smilkalus Baalui ir seksite kitus dievus, kurių nepažįstate, o tada ateisite ir stovėsite prieš mane šiame name, kuris neša mano Vardą, ir sakysite: „Mes esame saugūs – saugūs daryti visus šiuos bjaurius dalykus?“ Ar šis namas, kuris neša mano Vardą, jums tapo plėšikų lindyne? Bet aš stebėjau! – skelbia Viešpats. Jeremijas 7:2-11

Šie galingi žodžiai rodo, kad jokios religinės apeigos ar aukos šventykloje neduos naudos, jei Judo tauta nepakeis savo pikto kelių. Niekas negalėjo pretenduoti į nemokamą išgelbėjimą, jei darė žinomus nuodėmius ar gyveno nepaisydamas pripažintų pareigų. Tai buvo blogis Judo karalystėje, prieš kurį Jeremijas pasisakė. Jie manė, kad šventykla, kurią jie išniekino, bus jų apsauga, skelbdami: „Tai yra Viešpaties šventykla!“

Šis perspėjimas, kad negalima reikalauti Dievo malonės, nepaklūstant Jo Žodžiui, yra toks pat teisingas šiandien, kaip ir Jeremijo laikais. Negalime šešias dienas per savaitę gyventi nepaklūsami, o tada sabato dieną bažnyčioje reikalauti išgelbėjimo, tvirtindami, kad Kristus yra ten, kad mus išgelbėtų. „Ar mes turime toliau nusidėti, kad malonė būtų gausesnė? Dievas neleisk“, – sakė Paulius. (Romiečiams 6:1,2). Kristaus kryžius, kartu su nuoširdžiais pastangais paklusti, yra veiksmingiausias vaistas nuo tokių nuodingų jausmų. Dievo Sūnus paaukojo save už mūsų nuodėmes, kad parodytų dieviškojo įstatymo tobulumą, bet taip pat ir nuodėmės blogį. (Romiečiams 7:13). Tegul „niekada neleidžia mums manyti, kad galime elgtis nedorai be pasekmių.

Pažadas dėl naujos sandoros

***Pagrindinė eilutė: „Tai bus sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais: po tų dienų, sako Viešpats, įdėsiu savo įstatymą į jų širdis ir įrašysiu jį į jų protą; aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.“
Jeremijo 31:33***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jeremijas 31:27-34***

Išlaisvinęs Izraelį iš Egipto vergijos, Dievas pažadėjo, kad Izraelis bus „ypatingas lobis... virš visų tautų“, „kunigų karalystė ir šventa tauta“, jei jie klausys jo balso ir laikysis jo sandoros (Išėjimo 19:5,6). Išgirdę šiuos žodžius, „visi žmonės vieningai atsakė: „Viską, ką Viešpats pasakė, mes padarysime. Mozė perdavė tautos žodžius Viešpačiui“ (8 eil.).

Nepaisant pažado laikytis sandoros, Izraelio tauta nuolat sulaužydavo savo priesaiką. Dėl jų nepaklusnumo Jeremijas mūsų pamokoje kalba tiek Izraelio, tiek Judo namams apie Naująją Sandorą,

kuri bus sudaryta ateityje. (Jeremijas 31:31). Ši sandora bus pranašesnė už pirmąją, nes Dievas ją įrašys jų širdyse, o ne ant akmens plokščių. Apaštalas Paulius paaiškina pirminės sandoros tikslą – „įstatymas“ nebuvo skirtas suteikti išgelbėjimą, bet buvo laikina priemonė, skirta nukreipti žmones į galutinį išgelbėjimą, randamą per tikėjimą Jėzumi Kristumi.

„Argi įstatymas prieštarauja Dievo pažadams? Žinoma, ne! Jeigu būtų duotas įstatymas, galintis duoti gyvenimą, tada teisumas tikrai būtų pagal įstatymą. Bet Raštai viską įkalino po nuodėme, kad tikėjimas Jėzumi Kristumi būtų duotas tiems, kurie tiki. Prieš ateinant tikėjimui, mes buvome įkalinti pagal įstatymą, įkalinti, kol bus apreikštas ateinantis tikėjimas. Taigi įstatymas buvo mūsų globėjas, kol atėjo Kristus, kad mes būtume išteisinti tikėjimu.“ Galatams 3:21-24

Ši Naujoji Sandora, apie kurią pranašavo Jeremijas, reikalaus tarpininko, kuris sutaukytų Dievą ir Izraelį, susipykusius dėl nepaklusnumo. Mozė buvo pirminės sandoros tarpininkas, bet Dievas suteikė savo viengimį sūnų Jėzų, kad jis būtų geresnis tarpininkas šioje naujoje ir geresnėje sandoroje.

(Pakartoto Įstatymo 18:15-19; Apaštalų darbų 3:22,23; 1 Timotiejaus 2:5). Naujoji Sandora pirmiausia bus sudaryta su Izraeliu, bet galiausiai apims visą žmoniją per Kristaus tūkstantmetę karalystę. (Apreiškimo 22:17; 20:6). Ji reikalaus paklusnumo iš kiekvieno žmogaus, kuris norės pasinaudoti Naujosios Sandoros siūlomu gyvenimu.

Šiuo metu Dievas kviečia žmones tapti Kristaus nuotaka, kad palaimintų visus žmones Mesijo karalystėje. „Jūs esate išgelbėti malone. Dievas mus prikėlė su Kristumi ir pasodino su juo dangaus sferose Kristuje Jėzuje, kad ateinančiais amžiais parodytų savo malonės neišmatuojamą turtą, išreikštą jo gerumu mums Kristuje Jėzuje.“ (Efeziečiams 2:5-7). Bažnyčios klasės vystymasis nevyksta pagal Naująją Sandorą su tarpininko pagalba. Apaštalas Jonas mums sako: „Mes turime užtarėją [paguodėją ar pagalbininką, o ne tarpininką] pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų.“ 1 Jono 2:1

Būkime ištikimi savo viltims, kad per Naująją Sandorą visą žmoniją sugrąžinsime į harmoniją su Dangiškuoju Tėvu. Apreiškimo 21:1-5

Pamoka spalio 26 d.

Išgelbėjimas, apie kurį buvo pranašauta

***Pagrindinė eilutė: „Kalnų miestuose, slėnių miestuose, pietų miestuose, Benjamino žemėje, Jeruzalės apylinkėse ir Judo miestuose vėl eis avių kaimenės po to, kuris jas skaičiuoja, sako Viešpats.“
Jeremijas 33:13***

***Pasirinktos Šventojo Rašto ištraukos:
Jeremijas 33:1-13***

Šiandienos pagrindinė eilutė kalba apie Jehovos santykius su Izraelio tauta, jo išrinktąja tauta. Izraelis buvo prisiekęs likti paklusnus pagal įstatymų ir potvarkių sandorą mainais už dievišką globą ir palaiminimus. Dievas juos globojo kaip piemuo savo bandą. Dovydas rašė: „Viešpats yra mano piemuo. Jis man duoda viską, ko man reikia.“ (Psalmių 23:1). Pranašas Izaijas skelbia tą patį santykį tarp Kūrėjo ir jo išrinktosios tautos: „Jis rūpinasi savo banda kaip piemuo. Jis surenka ėriukus į savo rankas. Jis

nešioja juos arti savo širdies. Jis švelniai veda tuos, kurie turi mažus.“ Izaijas 40:11

Izraelio problemos dažnai kildavo iš Dievo paskirtų savanaudiškų piemenų: „Kaip aš gyvas, sako Visagalis Viešpats, jūs apleidote mano bandą ir palikote ją visų laukinių žvėrių grobiui. Ir nors jūs buvote mano piemenys, jūs neieškojote mano avių, kai jos pasiklydo. Jūs rūpinotės savimi ir palikote avis baduoti.“ Ezekielis 34:8

Tačiau ne visi Izraelio piemenys ignoravo Jehovos nurodymus. Daugelis pranašų ištikimai skelbė žmonėms, kad Dievas vieną dieną atsiųs piemenį, kuris vėl atkurs Izraelio vietą tarp visų tautų. „Tada aš paskirsiu jiems vieną piemenį, kuris juos ganys, valdovą, panašų į mano tarną Dovydą; jis juos ganys ir bus jų piemuo.“ Ezechielis 34:23

Ištikimi izraelitai, kurie klausė Dievo pasiuntinių, žinojo, kad Dovydas buvo ateinančio Mesijo pranašas. Marija, Jėzaus motina, greitai suprato, kai angelas pasirodė prieš ją su žinia, kad ji pagimdys ypatingą vaiką: „Tu pastosi ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi . Viešpats Dievas jam duos jo tėvo Dovydo sostą.“ Luko 1:31,32

Žodis „pasakoja“ mūsų pagrindinėje eilutėje reiškia „skaičiuoti“. Jeremijo žinia yra ta, kad Izraelis, nors ir labai nusidėjo, vėl bus laikomas Jehovos avimis. Paulius teigia, kad Evangelija yra „pirmiausia žydams, o taip pat graikams [pagoniems]“. (Romiečiams 1:16). Šis eilėraštis, kartu su kitais, pavyzdžiui, Apaštalų darbų 13:46 ir Romiečiams 11:25,26, pabrėžia faktą, kad Dievo išgelbėjimo planas teikia pirmenybę žydų tautai, nes jie buvo pirmieji dieviškųjų pažadų ir sandoros gavėjai. Tačiau jie nebuvo Jėzaus avys, apie kurias jis kalbėjo Jono 10 skyriuje.

Atsakydamas į jų klausimą, ar jis yra Mesijas, Jėzus pasakė: „Aš jums sakiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardu, liudija apie mane, bet jūs netikite, nes nesate mano avys. Mano avys klausosi mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka manimi. Aš duodu joms amžinąjį gyvenimą, ir jos niekada nepražus; niekas jų neišplėš iš mano rankų. Mano Tėvas, kuris jas man davė, yra didesnis už visus; niekas negali jų išplėsti iš mano Tėvo rankų.“ Jono 10:24-29

Gedeonas, Jeftė ir Samsonas

***„Kai Viešpats pakėlė jiems teisėjus, Viešpats buvo su teisėju ir išgelbėjo juos iš jų priešų rankų visą teisėjo dienų laiką.“
Teisėjų 2:18***

Keletą šimtmečių po Jozuės mirties Izraelyje nebuvo aiškos vyriausybės struktūros. Istorija liudija, kad tuo metu kiekvienas darė tai, kas jam atrodė „teisinga“. (Skaičių 33:52-56; Teisėjų 21:25). Dauguma žmonių linko į neteisybę ir netikrų dievų garbinimą. Kaip bausmę už jų piktus darbus, Dievas leido izraelitams būti engtiems savo priešų, kuriuos jie nebuvo visiškai išvarę iš Kanaano žemės, kaip Jis buvo įsakęs. (Teisėjų 2:13-15). „Tačiau Viešpats pakėlė teisėjus, kurie išgelbėjo juos iš tų, kurie juos grobė“ (16 eilutė). Šiame straipsnyje „ “ (Teisėjų istorija) mes nagrinėsime trijų ištikimų teisėjų – Gedeono, Jeftės ir Samsono – gyvenimus.

Gedeonas buvo penktasis Izraelio teisėjas. Pirmą kartą jis minimas, kai angelas aplanko jį, kai jis „kūlė kviečius prie vyno spaudyklos, kad paslėptų juos nuo

midjaniečių“, kurie septynerius metus engė Izraelį. Angelas tarė Gedeonui: „Viešpats su tavimi, drąsusis vyre“. (Teisėjų 6:11,12). Gideonas atsakymas angelui nebuvo labai entuziastingas. Jam buvo sunku suprasti, kaip tokiomis aplinkybėmis galima sakyti, kad Viešpats yra su juo ar, tiesą sakant, su bet kuriuo izraelitu. Jis paklausė angelo: „Jei Viešpats yra su mumis, kodėl tada visa tai mus ištiko? Ir kur yra visi jo stebuklai, apie kuriuos mums pasakojo mūsų tėvai, sakydami: „Argi Viešpats neišvedė mūsų iš Egipto? Bet dabar Viešpats mus apleido ir atidavė į midjaniečių rankas.“ 13 eilutė

Šis atsakymas nebūtinai reiškia, kad Gideonas abejojo angelo teiginiu, bet galbūt tai buvo tiesiog jo būdas gauti daugiau informacijos. Gideonas samprotavo, kad jei Dievas praeityje darė stebuklus, kad išgelbėtų savo tautą, jis turėtų sugebėti tai padaryti ir vėl, ir jis norėjo būti tikras, kad taip ir bus. Viešpats atsakė Gedeonui per angelą: „Eik su šia savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš midjaniečių rankų: argi ne aš tave siunčiu?“ Šis patikėjimas neįtikino Gideoną, nes jis atsakė: „Kaip aš galiu išgelbėti Izraelį? Štai, mano šeima yra varginga Manasoje, o aš esu mažiausias savo tėvo namuose.“ 14, 15 eilutės

Čia Gideonas parodo būdingą nuolankumą, kurį turėjo visi, kuriuos Viešpats naudojo savo tarnystei. Jo šeima buvo varginga, ir akivaizdu, kad aplinkybės buvo tokios, kad Gideonas jautėsi mažai svarbus šeimoje, todėl jis buvo nustebeš ir dvejojo, kai Viešpats nurodė jį kaip savo tautos išgelbėtoją. Dievas nuramino šį nuolankų vyrą, sakydamas jam: „Aš tikrai būsiu su tavimi, ir tu nugalėsi midjaniečius kaip vienas vyras“ (Teisėjų 6:16). Kai Viešpats užtikrina: „Aš tikrai būsiu su tavimi“, net nuolankiausi ir silpniausi vyrai tampa drąsūs ir narsūs, jei jie tiki Juo, bet Gedeono tikėjimas reikėjo sustiprinti. Jis neabejojo Viešpačiu, bet norėjo būti tikras, kad su juo bendrauja Izraelio Dievas, todėl vėl atsakė: „Jei dabar radau malonę tavo akyse, tai parodyk man ženklą, kad tai tikrai tu su manimi kalbi“ (17 eilutė).

Tada Gideonas paprašė Viešpaties angelą neišeiti, „kol aš ateisiu pas tave, atnešiu savo dovaną ir padėsiu ją priešais tave“. Pasiuntinys pažadėjo pasilikti. „Gedeonas nuėjo, paruošė ožką [jauniklį] ir neraugintų duonos kepalų iš efos miltų; mėsą sudėjo į krepšelį, sultinį į puodą, atnešė jam po ažuolu ir padovanojo“ (18, 19 eilutės). Tada Dievo pasiuntinys tarė Gideonui: „Paimk mėsą ir neraugintus pyragus, padėk juos ant šio akmens ir išpilk sultinį“. Jis taip ir padarė. Tada Viešpaties angelas ištiesė savo

rankoje turėtos lazdos galą ir palietė mėsą bei neraugintus pyragus; ir iš akmens pakilo ugnis, kuri sudegino mėsą ir neraugintus pyragus. Tada Viešpaties angelas pasitraukė iš jo akiračio.“ 20, 21 eilutės

Viešpaties angelas pasirodė Gideonui žmogaus pavidalu. Stebuklingas dieviškosios galios pasireiškimas ir staigus dangaus pasiuntinio dingimas leido Gideonui suprasti, su kuo jis kalbėjo. Tada jis tarė: „Deja, Viešpatie Dieve! Nes aš mačiau Viešpaties angelą akis į akį. Ir Viešpats jam tarė: „Ramybė tau, nebijok, tu nemirsi.“ 22, 23 eilutės

Baallo garbinimo sunaikinimas

Dabar, kai Gideonas buvo įsitikinęs, kad Viešpaties palaima yra su juo, jis buvo pasiruošęs imtis užduoties išlaisvinti izraelitus iš midjaniečių. Tam reikėjo sunaikinti Baallo garbinimą šalyje. Tai buvo sunkus išbandymas Gideonui, nes jo paties tėvas buvo pastatęs aukurą šiam pagoniškam garbinimui.

Viešpaties angelas jam tarė: „Paimk savo tėvo jautį, septynerių metų jautį, ir nugriauk savo tėvo Baallo aukurą bei iškirsk šalia jo esantį giraitę [šventus medžius, naudojamus stabų garbinimui]. Ir pastatyk

aukurą Viešpačiui, savo Dievui, ant šio uolų viršaus, nurodytoje vietoje, ir paimk antrąjį jautį ir aukok deginamąją auką su medžio, kurį nupjausi, mediena.“ Teisėjų 6:25,26

Gedeonas įvykdė šiuos nurodymus. Jis pasinaudojo dešimties savo tarnų pagalba „ir padarė, kaip Viešpats jam buvo sakęs“. Jis įvykdė nurodymus naktį, nes bijojo savo tėvo šeimos reakcijos ir manė, kad geriausia būtų viską atlikti, kol jie to nepastebės. Gideonas nenuvertino Baalio ir o garbintojų smurtingos reakcijos. Kai „miesto vyrai“ sužinojo, kas buvo padaryta, ir kad už tai atsakingas Gideonas, jie pareikalavo, kad jis būtų nubaustas mirtimi. 27–30 eilutės

Jie pateikė šį reikalavimą Gideonui tėvui Joašui. Tačiau Joašas, nors ir buvo pastatęs Baalio aukurą ir giraitę, kurią sunaikino jo sūnus, tiems, kurie reikalavo Gideonui gyvybės, atsakė: „Ar jūs ginsite Baalį? Ar jūs jį išgelbėsite? Kas jį gins, tas tegul bus nužudytas dar iki ryto. Jei jis yra dievas, tegul pats save gina, nes kažkas nugriovė jo aukurą.“ Teisėjų 6:31

Joasas akivaizdžiai buvo sužavėtas tuo, kad Baalas nesugebėjo užkirsti kelio savo altoriaus sunaikinimui. Jo simpatijos protingai krypo Gideonui pusėn, o jo

2025 m. spalio 33

pasitikėjimas Izraelio Dievu augo ir . „Tą dieną“ Joasas pavadino savo sūnų „Jerubbaalu [hebrajiškai: tegul Baalas ginčijasi], sakydamas: „Tegul Baalas užtaria jį, nes jis nugriovė jo aukurą.“
32 eilutė

Sukoncentruota armija

Iškart kilo krizė. Rašoma, kad „tada visi midianitai, amalekitai ir rytų vaikai susirinko, perėjo ir apsistojo Jezreelio slėnyje. Bet Viešpaties Dvasia nusileido ant Gideono“. Jis trimitavo, ir jo tėvo namų vyrai susirinko pas jį. Jis taip pat pasiuntė pasiuntinius „į visą Manasę, kurie taip pat susirinko pas jį, ir pasiuntė pasiuntinius į Ašerą, Zabuloną ir Neftalį, ir jie atėjo pasitikti jį“ (33–35 eilutės). Viskas vyko greitai, ir Gideonas netrukus atsidūrė apsuptas kariuomenės, pasirengusios sekti jo vadovavimu puolant Izraelio priešus. Tam, kuris buvo laikomas mažiausiu savo tėvo namuose, tai turėjo būti gana stulbinantis įvykių posūkis, ir nenuostabu, kad jis jautė poreikį gauti dar daugiau Viešpaties užtikrinimo.

„Gedeonas tarė Dievui: „Jei Tu išgelbėsi Izraelį mano rankomis, kaip sakei, štai, aš padėsiu vilnos vilną ant

grindų; ir jei rasa bus tik ant vilnos, o visa žemė aplink ją bus sausa, tada aš žinosiu, kad Tu išgelbėsi Izraelį mano rankomis, kaip sakei“ (36, 37 eilutės). Viešpats buvo kantrus Gideonui ir patenkino jo prašymą. Kitą rytą, kai jis apžiūrėjo vilną, ji buvo visiškai permirkusi, kaip rašoma, „pilna vandens“, o žemė aplink ją buvo sausa. Tai turėjo būti labai įtikinama, bet Gideonas vis dar nebuvo visiškai patenkintas. Norėdamas būti visiškai tikras, jis pakeitė sąlygas ir antrajame bandyme paprašė Viešpaties, kad vilna liktų sausa, o rasa kristų ant aplinkinės žemės.

Gedeonas suprato, kad prašo daug, ir tarė Dievui: „Nesupyk ant manęs, aš pakalbėsiu tik šį vieną kartą.“ Viešpats vėl patenkino Gedeono prašymą, „nes vilna buvo sausa, o ant žemės buvo rasa“ (39, 40 eilutės). Reikia prisiminti, kad Gedeonas gyveno Izraelio istorijos laikotarpiu, kai tauta buvo pasidavusi stabmeldystei ir daugelį metų buvo priespaudoje savo priešų. Jis turėjo mažai arba visai neturėjo asmeninės patirties ar stebėjimų, kuriais galėtų pagrįsti savo tikėjimą Viešpačiu. Kaip Mozė po keturiasdešimties metų Midjane, Gedeonas įvairiais būdais reikėjo įsitikinti, kad jis buvo pašauktas išgelbėti savo tautą.

Būtent šis pasitikėjimo savimi trūkumas leido Viešpačiui taip nuostabiai panaudoti Gideoną. Tačiau Viešpats norėjo, kad jis išmoktų dar vieną pamoką – kad jis neturėtų pasikliauti skaičiaus pranašumu. Dievas jam pasakė, kad armija, kurią jis surinko, yra pernelyg didelė. „Žmonių, kurie yra su tavimi, yra per daug, kad aš galėčiau atiduoti midjaniečius į jų rankas, kad Izraelis nesigirtų prieš mane, sakydamas: „Mano ranka mane išgelbėjo“ (Teisėjų 7:2).

Pradinis savanorių armijos, kuri pasidavė Gideonui, dydis buvo trisdešimt du tūkstančiai. Pagal Viešpaties nurodymus jis pasakė savo vyrams, kad tie, kurie bijo, turėtų grįžti į savo namus. „Ir grįžo dvidešimt du tūkstančiai žmonių, o liko dešimt tūkstančių“ (3 eilutė). Tada Viešpats tarė Gideonui: „Dar per daug vyrų. Nukreipk juos prie vandens, ir aš ten juos atrinksiu. Jei pasakysiu: „Šis eis su tavimi“, tas eis; bet jei pasakysiu: „Šis neis su tavimi“, tas neis.“ 4 eilutė

Bandymas buvo paprastas. Atskirti tuos, kurie lapoja vandenį liežuviu kaip šunys, nuo tų, kurie atsiklaupia gerti. Tik trys šimtai iš dešimties tūkstančių lapojo vandenį, „pridedami ranką prie burnos“, ir taip galėjo

budriai stebėti, kaip geria. Šie trys šimtai turėjo sudaryti visą kariuomenę, kurią Gedeonas turėjo vesti prieš midianitus. 5–7 eilutės

Dar labiau sustiprintas

Didžiulė Izraelio priešų armija buvo įsikūrusi Jezreelio slėnyje. Be abejo, Gedeonas reikėjo dar daugiau užtikrinimo, kad tokia ginkluota jėga gali būti nugalėta vos trimis šimtais vyrų. „Tą pačią naktį“ Viešpats nurodė Gideonui paimti su savimi savo tarną Fūrą ir nueiti į midjaniečių stovyklą, „ir tu išgirsi, ką jie sako“. Viešpats jam pasakė, kad tai, ką jis išgirs, suteiks jam drąsos vėliau surengti puolimą. 9–11 eilutės

Šis vizitas į midianitų stovyklą buvo atliktas naktį, ir jų sargybiniai jo nepastebėjo. „Gedeonas atvyko tuo metu, kai vienas vyras pasakojo draugui savo sapną. Aš sapnavau, sakė jis. Apvalus miežių duonos kepalas įkrito į midianitų stovyklą. Jis smogė palapinei su tokia jėga, kad palapinė apvirto ir sugriuvo. Jo draugas atsakė: „Tai negali būti niekas kitas, kaip izraelito Joašo sūnaus Gideonso kardas. Dievas atidavė midianitus ir visą stovyklą į jo rankas“ (13, 14 eilutės). Išgirdęs šį sapną ir jo aiškinimą, Gedeonas įsitikino, kad maža tris šimtus vyrų

sudaranti grupę, kurią Dievas pasirinko savo kariuomenei, tikrai gali nugalėti midianitus. Grįžęs pas savo karius, jis tarė: „Kelkitės, nes Viešpats atidavė į jūsų rankas midianitų kariuomenę“ (15 eilutė).

Gideonas trys šimtai kareivių neturėjo ginklų, bet dabar jis kiekvienam iš jų davė trimtą, molinį ąsotį ir lempą arba deglą, kurį reikėjo įdėti į ąsotį. Abejotina, ar kokia nors kita armija žmonijos istorijoje buvo taip ginkluota. Nors raštuose to nėra nurodyta, beveik nekyla abejonių, kad Gideonas kovos metodas ir puolimo planas buvo Dievo nurodytas. Aprūpinęs juos ginklais, Gideonas padalijo savo karius į tris grupes ir išdėstė juos ant kalvų, supančių Midjano kariuomenę, stovinčią slėnyje apačioje. Gideonas užėmė savo vietą su viena iš mažų grupių. Teisėjų 7:16

Jis nurodė visiems daryti taip, kaip darė jis. Kai jis pūstų trimtą, jie turėtų pūsti savuosius. Tuo pačiu metu jie turėtų sudaužyti ąsočius, kuriuose buvo paslėptos jų deglos. Tada jie turėtų šaukti: „Viešpaties ir Gideonas kardas“ (17, 18 eilutės). Midianitas, kuris anksčiau išaiškino savo bičiulio sapną, pasakė: „Tai negali būti niekas kitas, tik

Gideono kardas.“ Tikriausiai daugelis midianitų buvo girdėję apie šį sapną ir jo išaiškinimą, todėl, išgirdę tris šimtus „ šūksnį, jie tikrai manė, kad sapnas išsipildo.

Akivaizdu, kad Gideono strategija buvo sudėtingesnė, nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. Nors jo armija buvo nedidelė, jis ją išdėstė taip, kad ji praktiškai apsupo midianitų stovyklą. Paprastai tik armijos kapitonai groja trimitais ir neša deglus, todėl midianitams, išgirdusiems tris šimtus trimitų ir pamatusiems tris šimtus mirgančių deglių, apsupusių juos iš visų pusių, tikrai susidarė įspūdis, kad juos puola milžiniška armija. Šiandien tokią strategiją galėtume pavadinti „psichologine karo taktika“.

Kai trys šimtai vyrų trimitavo, sudaužė ąsočius, laikė deglus ir šaukė „Viešpaties ir Gedeono kardas“, baimė ir panika apėmė priešų gretas. „Viešpats sukėlė kiekvieno žmogaus kardą prieš jo bičiulį, net visoje armijoje“ (19–22 eilutės). Midjaniečiai puolė vieni kitus ir pabėgo. Izraelitai juos persekiojo, galiausiai sugavo ir nužudė jų kunigaikščius ir karalius (Teisėjų 7:23–25; 8:1–21). Izraelio pergalė buvo visiška.

Gideonas yra vienas iš nuolankiausių ir tuo pačiu gabiausių Biblijos valstybės veikėjų. Kai Viešpaties

2025 m. spalio

angelas pirmą kartą jam prabilo, jis paaiškino, kad yra mažiausias savo tėvo namuose, ir išlaikė šį nuolankumo dvasią. Jis girdėjo midianitus vartojant frazę „Gideon kardas“, bet kai nurodė savo mažai armijai ją naudoti kaip kovos šūksnį, pridėjo Dievo vardą ir jį pastatė pirmą: „Viešpaties ir Gideon kardas“.

Kai jo pergalės buvo užbaigtos, „Izraelio vyrai tarė Gideonui: „Valdyk mus tu, tavo sūnus ir tavo sūnaus sūnus, nes tu išgelbėjai mus iš midjaniečių rankų“. Tačiau ir čia vėl pasireiškė Gideon nuolankumas ir teisingas požiūris. Jis atsakė į šį prašymą, sakydamas: „Aš nevaldysiu jūsų, nei mano sūnus valdys jus: Viešpats valdys jus“ (Teisėjų 8:22, 23). Taigi šis ištikimas Izraelio teisėjas vėl išlaikė Viešpatį savo tautos akyse, pabrėždamas, kad tik paklusdami Jam jie gali tikėtis išlikti laisvi ir klestėti.

Gedeono pavyzdžio ir ištikimo teisėjo veiklos rezultatai truko tik tol, kol jis gyveno. „Kai tik Gedeonas mirė, ... Izraelio vaikai vėl sugrįžo ir ėmė garbinti Baalimus, o savo dievu pasidarė Baalberitą (). Izraelio vaikai nepamena Viešpaties, savo Dievo, kuris išgelbėjo juos iš visų jų priešų rankų, nei parodė malonę Jerubbaalo, tai yra Gideon, namams už

visą gerumą, kurį jis parodė Izraeliui.“ Teisėjų 8:33-35

Jeftas ir jo duktė

Po Gideono mirties ir jo sūnaus Abimelecho nedorybių Viešpats pakėlė keletą teisėjų, kad jie vadovautų Izraelio reikalams, bet apie juos mažai arba visai nėra informacijos, kol nepasiekiame Jeftos, Gileado sūnaus. Jeftė yra pristatomas kaip galingas ir drąsus vyras, tačiau jo broliai jį atstumė, nes jis buvo „svetimos moters“ sūnus, ir jis „pabėgo nuo savo brolių ir apsigyveno Tobo žemėje“. Teisėjų 11:1-3

Jeftės gebėjimai kaip vadovo ir karo vado buvo pripažinti netgi tų, kurie laikė save socialiai pranašesniais. Kai Izraelis buvo smarkiai engiamas amonitų, vyresnieji ieškojo Jeftės ir paprašė jo pagalbos, pažadėdami jam tautos vadovo pareigas, jei jis nugalės amonitus. Jeftė nenoriai sutiko ir laimėjo, kaip ir kiti karo generolai anksčiau, kai juos lydėjo Viešpaties palaima. 4-32 eilutės

Tačiau Jeftos vardas šventajame rašte yra žinomas ne dėl jo karinės patirties, bet dėl priesaikos, kurią jis davė Viešpačiui, tikėdamasis pergalės, kurią jam suteiks dieviška pagalba. Priesaika buvo tokia, kad

2025 m. spalio 41

pirmasis, kuris išeis iš jo namų, kai jis grįš iš mūšio, bus paaukotas Viešpačiui. 30, 31 eilutės

Kai Jeftė grįžo iš mūšio, jo jaunoji dukra, vienintelis vaikas, buvo pirmoji, išėjusi iš namų jo pasitikti. Pasakojime rašoma: „Kai jis ją pamatė, suplėšė savo drabužius ir tarė: „Deja, mano dukra! Tu mane visiškai sunaikinai! Tu atnešei man nelaimę! Aš daviau įžadą Viešpačiui ir negaliu jo atšaukti.“ 34, 35 eilutės

Izraelio kilmingųjų tarpe priesaikos davimas Viešpačiui buvo labai rimtas dalykas. Saliamonas rašė, kad geriau neduoti priesaikos, negu duoti ir jos neištesėti (Ekleziasto 5:4,5). Jeftė laikėsi šio požiūrio; ir nors jo priesaika pasirodė esanti daug brangesnė, nei jis tikėjosi, prisiėmęs tokį rimtą įsipareigojimą, jis nematė jokios galimybės jo pakeisti. Jo duktė nesipriešino. Ji suprato situaciją ir paprašė tik dviejų mėnesių, per kuriuos, kaip rašoma, „galėčiau vaikščioti po kalnus ir apraudoti savo mergystę, aš ir mano draugės“. Jeftė patenkino šį prašymą. Po dviejų mėnesių „ji sugrįžo pas savo tėvą, kuris su ja pasielgė pagal savo priesaiką, kurią buvo davęs, ir ji nepažino vyro“ (Teisėjų 11:36-39).

Paprastai manoma, kad Jeftas iš tikrųjų paaukojo savo dukterį kaip auką, kaip būtų paaukotas jautis ar ožys. Iš tiesų, paviršutiniškai skaitant biblinį pasakojimą, šis požiūris atrodo teisingas. Tačiau kai kuriose Biblijos vertimuose 40 eilutės vertimas, atrodo, suteikia kitokią mintį. Jame paaiškinama, kad Izraelio dukterys kasmet eidavo „pasikalbėti su Jefto dukterimi iš Gileado keturias dienas per metus“.

39 eilutėje paaiškinama, kad tai tapo „Izraelio papročiu“. Jeftos duktė turėjo likti gyva, nes kitaip Izraelio moterys negalėtų su ja kalbėtis kiekvienais metais. Atidžiau išnagrinėjus šį pasakojimą, tampa aišku, kad iš tiesų mergina liko mergina visą savo gyvenimą, o tai, izraelitų požiūriu, buvo didžiulė auka, kurios jos tėvas iš jos pareikalavo.

Ši mintis aiškiai matoma iš įrašo. Kai Jeftė paaiškino savo poziciją dukrai, o ji paprašė dviejų mėnesių atidėjimo, ji neprašė šių dviejų mėnesių tam, kad pasirengtų mirčiai, kaip aiškina kai kurie komentatoriai, bet tam, kad apraudotų savo nekaltybę. (Teisėjų 11:37). Kai ji grįžo, ir jos tėvas „padarė su ja pagal savo priesaiką, kurią buvo davęs“, paaiškinama, kad „ji nepažino vyro“. Jeftė buvo tas, kurį vedė „Viešpaties Dvasia“ (29 eilutė). Todėl jis nebūtų davęs įžado paaukoti savo dukterį,

nes tai buvo draudžiama pagal Mozės įstatymą.
Pakartoto Įstatymo 12:29-31

Po pergalės prieš amonitus Jeftė suprato, kad būtina numalšinti efraimiečių sukilimą Izraelyje. Jų sukilimas daugiausia buvo susijęs su tuo, kad jie tvirtino, jog Jeftė neprašė jų pagalbos užkariaujant amonitus. Jų tvirtinimas buvo neteisingas, ir Jeftė sėkmingai numalšino jų sukilimą. Apie Jeftės gyvenimą daugiau nieko nėra užrašyta, tik tai, kad jo teisėjo kadencija truko šešerius metus, ir jis mirė.
Teisėjų 12:1-7

Galingasis Samsonas

Po Jeftos mirties Izraelio tautai tarnavo keletas kitų teisėjų, bet jie tik paminėti įrašuose. Kitas teisėjas, kuriam skiriamas didelis dėmesys, yra Samsonas, Manocho sūnus. Jis buvo paskirtas teisėju, nes, kaip ir ankstesniais atvejais, „Izraelio vaikai vėl darė pikta Viešpaties akyse“. Kaip bausmę „Viešpats atidavė juos į filistinų rankas keturiasdešimčiai metų“.
Teisėjų 13:1

Samsonas motina buvo nevaisinga, bet pasirodė angelas ir pranešė jai, kad ji turės sūnų. Manochas, jos vyras, tuo metu nebuvo šalia, todėl jis meldėsi,

kad ir jis galėtų pamatyti šį svečią, kuris dar nebuvo atpažintas kaip angelas. Šis prašymas buvo išklaustytas, ir pokalbio su angelu metu Manoachas paaukojo ant uolos ožį, o kai jis sudegė, angelas pakilo iš jų liepsnoje. Tada jie suprato, kad juos aplankė angelas, kuris įtikino juos, kad jų sūnus Samsonas, kuris turėtų gimti, bus labai svarbus Izraeliui. Kaip paaiškino angelas, jis bus tas, kuris „pradės išlaisvinti Izraelį iš filistinų rankų“. 2–24 eilutės

Laikydami Viešpaties nurodymų, nuo pat kūdikystės Samsonui nebuvo kirpta galva, nes jo tėvai buvo įspėti, kad jis visą gyvenimą bus nazirejus. Pagal žydų įstatymą, užrašytą Skaičių knygos 6:1-21, nazirejus buvo tas, kuris buvo atskirtas nuo žmonių ir visą savo gyvenimą arba tam tikrą laikotarpį skyrė tik Viešpaties tarnystei. Viena iš išorinių nazirejaus savybių buvo nekirpti plaukai.

Samsonas žinomas dėl savo didžiulės jėgos. Tačiau tuo pačiu metu, pagal Naujojo Testamento standartus, jo asmeninis gyvenimas nėra pagirtinas. Nepaisant to, širdyje jis akivaizdžiai buvo ištikimas Dievui, todėl Hebrajų knygoje jis minimas kaip vienas iš senovės tikėjimo didvyrių, kaip ir anksčiau minėti Gideonas ir Jeftas. Hebrajų 11:32

Nors Samsonas buvo vedęs, kurį laiką vėliau jis sutiko ir „pamilo moterį, kurios vardas buvo Delila“ (Teisėjų 16:4). Jos spaudžiamas, jis Delilai atskleidė, kad jo jėgos paslaptis yra jo plaukai (15–17 eilutės). Iš to neturėtume daryti išvados, kad jo plaukai koku nors paslaptingu būdu suteikdavo jam jėgos (). Atrodo, kad tol, kol jis išlaikė savo plaukus, kurie buvo atsidavimo Dievui simbolis, Viešpats jam suteikė jėgos, kad jis galėtų atlikti galingus žygdarbius, apie kuriuos rašoma.

Sužinojusi paslaptį apie Samsono plaukus, Delila pasinaudojo proga, kol jis miegojo, ir liepė vyrui juos nukirpti. Tikriausiai Viešpats nebūtų to leidęs, jei Samsonas nebūtų sulaužęs savo atsidavimo Dievui įžadų, flirtuodamas su Delila. Netekęs plaukų, Samsonas neteko Viešpaties paramos, ir filistinai jį paėmė į nelaisvę, išdūrė akis ir įmetė į kalėjimą (19–21 eilutės).

Kadangi Samsonas, naudodamas Viešpaties jam suteiktą jėgą, ilgą laiką kankino filistinus, jie džiaugėsi, kad dabar jį kontroliuoja. Jie dvigubai įsitikino, kad jis nepabėgs, surišdami jį variniais pančiais. Norėdami švęsti pergalę prieš galingą

Samsoną, filistinų valdovai susirinko aukot aukas savo dievui Dagonui. 23, 24 eilutės

Šis susirinkimas vyko jų pagoniškoje šventykloje, ir tai buvo didelis susibūrimas. „Namai buvo pilni vyrų ir moterų; ten buvo visi filistinų kunigaikščiai; ant stogo buvo apie tris tūkstančius vyrų ir moterų, kurie stebėjo, kaip Samsonas linksminosi“ (25–27 eilutės). Koks pažeminimas galingajam Samsonui!

Situacija netrukus pasikeitė. Samsoną išgelbėjo jo tikėjimas. Jo plaukai vėl pradėjo augti, ir jis paprašė Viešpaties dar kartą jam padėti, kad galėtų atkeršyti filistinams. Kas įvyko toliau, yra gerai žinoma. Atsirėmęs į du pastato stogą palaikančius stulpus, jis juos išstūmė, „ir namas užgriuvo ant valdovų ir visų ten buvusių žmonių. Taigi jo mirties metu jis nužudė daugiau žmonių nei per visą savo gyvenimą.“ 22, 28–30 eilutės

Čia vėl turime manyti, kad būtent Viešpaties suteikta jėga sugriovė filistinų šventyklą. Visi Samsono jėgos žygdarbiai buvo tokie pat stebuklai, kaip Jericho sienų sugriovimas ar Raudonosios jūros perskyrimas. Kodėl Viešpats nusprendė parodyti savo jėgą per žmogų, mes negalime žinoti, išskyrus tai, kad tai padeda iliustruoti, jog mūsų Dievas jokių

būdu nėra ribotas priemonėmis, kurias jis gali naudoti savo tikslams pasiekti.

Būsimi teisėjai

Kristus ir jo ištikimi pasekėjai dabartiniame amžiuje bus teisėjai ateityje, kai ateis teismo diena. (Apostolų darbai 17:31; 1 Korintiečiams 6:2). Kaip Izraelis pateko į vergiją savo priešams dėl nepaklusnumo dieviškajam įstatymui, taip ir visas pasaulis dabar yra vergijoje nuodėmei ir mirčiai – tiek žydai, tiek pagony. Tačiau Dievas, kai ateis laikas, pakels šiuos teisėjus, kurie buvo iš anksto paruošti šiai didžiai atsakomybei, ir per juos visi norintys ir paklusnūs žmonės bus išgelbėti nuo mirties. Tai nuostabi perspektyva!